

Sygn. akt VII U 4379/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2020 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant sekr. sądowy Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 października 2020 r. w Warszawie

sprawy J. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania J. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2019 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2019 r. nr (...), w ten sposób, że stwierdza, że odwołujący J. T. nie posiada względem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. zadłużenia z tytułu składek za okres grudzień 2013 - grudzień 2018 z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej zarejestrowanej pod firmą (...) w W..

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. w dniu 29 sierpnia 2019 r. wydał decyzję, nr: (...), mocą, której stwierdził że wnioskodawca J. T. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2013 r. do grudnia 2018 r. i zadłużenie to wraz należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 55.312,46 zł, w tym: z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 43.873,58 zł i odsetki w kwocie 10.765,00 zł oraz z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 639,88 zł i odsetki w kwocie 34,00 zł.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na treść art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazując, że płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zgodnie zaś z art. 48 ust. 1 ww. ustawy, jeżeli płatnik składek nie złoży w terminie deklaracji rozliczeniowej, nie będąc z tego obowiązku zwolnionym, organ rentowy jest zobowiązany do określenia wymiaru składek z urzędu w wysokości wynikającej z ostatnio złożonej deklaracji rozliczeniowej, bez uwzględnienia wypłaconych zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych, zawiadamiając o tym płatnika. Zatem na Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych spoczywa obowiązek ustalenia wymiaru składek z urzędu w przypadku wystąpienia okoliczności wskazanych w powołanym przepisie. Organ rentowy dodał, iż uwagi na to, że płatnik składek, nie dokonał wyrejestrowania działalności gospodarczej należy przyjąć, że nadal jest zobowiązany do składania deklaracji rozliczeniowych i do opłacania należnych składek. Mając to na uwadze, organ

rentowy wskazał, że na koncie płatnika składek prowadzonym w ZUS stwierdzono zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w kwotach wymienionych w sentencji decyzji. Dodał przy tym, że niniejsza decyzja zgodnie z § 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 października 2014 r. w sprawie określenia należności pieniężnych, których egzekucja może być wszczęta bez uprzedniego doręczenia upomnienia stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego, bez uprzedniego doręczenia upomnienia. Organ rentowy stwierdził, iż z uwagi na fakt, że płatnik składek J. T. nie dopełnił obowiązku określonego w art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, był on władny określić wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wraz z należnymi odsetkami za zwłokę, naliczonymi na dzień wydania zaskarżonej decyzji (decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z 29 sierpnia 2019 r. nr: (...) k. 3-3v a.r.).

Ubezpieczony J. T. w dniu 13 września 2019 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2019 r. nr: (...). Uzasadniając swe stanowisko ubezpieczony podniósł, że w okresie od grudnia 2013 r. do grudnia 2018 r. faktycznie nie prowadził działalności gospodarczej pod nazwą (...) z siedzibą w W., o czym świadczy wpis w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wskazujący na zaprzestanie wykonywania działalności od dnia 1 grudnia 2012 r. Dodał również, że własną działalność prowadził do dnia sprzedaży baru przy ul. (...) w W.. Ubezpieczony nadmienił, że wszystkie dokumenty dotyczące sprzedaży oraz zawieszenia działalności stracił 1,5 roku temu w pożarze domu. W konkluzji odwołania, ubezpieczony zwrócił się o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że nie posiada on zaległości w opłaceniu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w spornym okresie czasu (odwołanie z dnia 13 września 2019 r. wraz z załącznikami k. 3-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 października 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i o zasądzenie od ubezpieczonego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Podniósł, że na dzień wydania zaskarżonej decyzji dokonał prawidłowego rozliczenia konta płatnika składek, zaś decyzja określająca wysokość należności z tytułu składek, zgodnie z § 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 października 2014 r. w sprawie określenia należności pieniężnych, których egzekucja może być wszczęta bez uprzedniego doręczenia upomnienia (Dz. U. z 2017 r. poz. 131) stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego. Organ rentowy wyjaśnił, że J. T. dokonał zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu działalności gospodarczej od dnia 8 października 2003 r. Według informacji z CEIDG ubezpieczony zawiesił działalność dopiero w dniu 6 września 2019 r. Do odwołania nie załączył dowodów wskazujących na to, że działalność nie była faktycznie wykonywana. Zgodnie z art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020r. poz. 266 ze zm.) osoby prowadzące działalność pozarolniczą podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia działalności do dnia jej zakończenia. Z tego też względu zasadnym było podjęcie działań zmierzających do wyegzekwowania należności składkowych, czego wyrazem jest wydanie zaskarżonej decyzji. Na tej podstawie organ rentowy stwierdził, że zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowiedź na odwołanie z dnia 9 października 2019 r. k. 8-9 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. T., ur. (...), w okresie od dnia 8 października 2003 r. do dnia 6 września 2019 r. figurował w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pn. (...)z siedzibą w W.. W ramach pozarolniczej działalności gospodarczej, ubezpieczony prowadził lokal gastronomiczny przy ul. (...) w W., zajmując się przygotowaniem oraz dostarczaniem żywności dla odbiorców zewnętrznych w ramach świadczonych usług z zakresu cateringu. Lokal ten stanowił własność (...) W. i z uwagi na stałe podwyżki czynszu i opłat za media, działalność okazała się niedochodowa. Opisaną działalność prowadziła głównie żona ubezpieczonego Y. T., gdyż jej mąż przebywał w Szwecji na terenie, której legalnie pracował, świadcząc usługi remontowe. W dniu 1 grudnia 2012 r. ubezpieczony podjął decyzję o zaprzestaniu wykonywania powyższej działalności w związku, z czym wrócił do kraju i sprzedał należący do niego bar wraz z wyposażeniem innej osobie. Zwolnił też ze świadczenia pracy zatrudnioną w

lokalu gastronomicznym jedyną kucharkę. J. T. wyrejestrował ww. działalność z ewidencji z dniem 6 września 2019 r. Od dnia 1 grudnia 2012 r. w ewidencji widniał wpis o zaprzestaniu prowadzenia ww. działalności (informacja z CEIDG k. 5, zeznania odwołującego k. 29-30, zeznania świadka Y. T. k. 72-73 a.s.).

W latach 2012-2019 ubezpieczony J. T. nie uzyskiwał żadnych dochodów z tytułu zarejestrowanej działalności gospodarczej i w związku z powyższym nie rozliczał się z urzędem podatkowym. Za 2016 r. ubezpieczony dokonał rozliczenia na formularzu PIT-11, gdzie jako płatnika wskazano (...) Spółkę akcyjną z siedzibą w W.. Z kolei za 2019 r. ubezpieczony rozliczył się na formularzu PIT-37 dotyczącego podatku dochodowego od osób fizycznych. Od momentu zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, ubezpieczony wykonywał różne prace, w kilku spółkach kapitałowych m.in. (...), (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., czy (...) Sp. z o.o. Spółki te świadczyły usługi budowlane oraz z zakresu handlu. W spółkach tych ubezpieczony był właścicielem i głównym udziałowcem, a także jedynym członkiem zarządu. W latach 2016-2018 J. T. z żoną zamieszkiwali w domu należącym do ich córki w miejscowości E.. W dniu 27 lutego 2018 r. miał miejsce pożar, w wyniku, którego dom uległ całkowitemu spaleni a wraz z nim cała dokumentacja, dotycząca aktywności zawodowej ubezpieczonego w latach 2012-2018, w tym dokumenty związane ze sprzedażą lokalu gastronomicznego przy ul. (...) w W.. Od kwietnia 2018 r. J. T. i Y. T. zamieszkują w wynajętym mieszkaniu przy ul. (...) w M.. Z uwagi na ciężką sytuację materialną związaną z utratą dorobku życia w pożarze, ubezpieczonego oraz jego małżonkę wspomagają finansowo dorosłe córki, które opłacają czynsz najmu mieszkania. Od 10 lat J. T. cierpi także na chorobę otepienną w wyniku, której ma poważne zaburzenia pamięci i koncentracji. Choroba ta została zdiagnozowana u niego dopiero w 2020 r., jednak początki miały miejsce już w 2010 r. W związku z postępującym rozwojem choroby, J. T. prowadząc działalność, bądź też działając w spółkach kapitałowych zapominał o wielu rzeczach, w tym o różnych sprawach urzędowych związanych z prowadzeniem działalności bądź jej wyrejestrowaniem. Z uwagi na zaniki pamięci i niedopatrzania formalne, mogące powodować w przyszłości liczne negatywne konsekwencje finansowe i prawne, małżonkowie podjęli decyzję o ustanowieniu rozdzielności majątkowej. Aktualnie małżonkowie utrzymują się z niewielkich świadczeń emerytalnych w łącznej kwocie 715,00 zł i korzystają z pomocy finansowej od dwóch dorosłych córek (zeznania odwołującego k. 29-30, informacje z Urzędów Skarbowych k. 38-46, odpisy z KRS k. 52-71, zeznania świadka Y. T. k. 72-73 a.s.).

W dniu 26 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wszczął z urzędu postępowanie w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, które zostało zakończone tego samego dnia. W wyniku przeprowadzenia ww. postępowania organ rentowy wydał w dniu 29 sierpnia 2019 r. decyzję nr: (...) mocą, której stwierdził, że J. T. posiada zaległości w opłacaniu składek na łączną kwotę w wysokości 55.312,46 zł, na którą składają się: należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od grudnia 2013 r. do grudnia 2018 r., obejmujące zaległe składki w kwocie 43.873,58 zł oraz odsetki od zaległych składek w kwocie 10.765,00 zł oraz należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2013 r. do grudnia 2018 r. obejmujące zaległe składki w kwocie 639,88 zł oraz odsetki od zaległych składek w kwocie 34,00 zł (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z dnia 26 lutego 2019 r., zawiadomienie o zakończeniu postępowania z dnia 26 lutego 2019 r. k. 4-5, decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z 29 sierpnia 2019 r. nr: (...) k. 3-3v a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego z dnia 29 sierpnia 2019 r., nr: (...), J. T. wniósł odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 13 września 2019 r. wraz z załącznikami k. 3-6 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. Sąd Okręgowy dał w całości wiarę zeznaniom odwołującego, a także świadka Y. T. mając na uwadze, że przedstawione przez nich okoliczności związane z zaprzestaniem prowadzenia przez ubezpieczonego działalności gospodarczej począwszy

od 1 grudnia 2012 r. były logiczne, spójne, a przede wszystkim zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2019 r., nr: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy zasadnie zaskarżoną decyzją z dnia 29 sierpnia 2019 r. organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony J. T. posiada zaległości w opłacaniu składek na łączną kwotę w wysokości 55.312,46 zł, w tym: z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w kwocie 43.873,58 zł i odsetki w kwocie 10.765,00 zł oraz z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 639,88 zł i odsetki w kwocie 34,00 zł.

Kwestie związane z podleganiem przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu normują przepisy art. 6 i art. 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 266 ze zm.). Ubezpieczeniem chorobowym osoby te obejmowane są dobrowolnie na swój wniosek (art. 11 ust. 2 ww. ustawy). Jak wynika natomiast z treści art. 17 powołanej ustawy, obowiązek zapłaty składek powstaje z mocy prawa. Płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, rozliczać oraz opłacać należne składki za dany miesiąc kalendarzowy. Zgodnie zaś z treścią art. 23 ust. 2 ustawy, od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 106 ze zm.). Osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą składki na ubezpieczenia społeczne finansują w całości z własnych środków oraz sami obliczają składki i przekazują je co miesiąc do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Składki te stają się wymagalne w terminie ich płatności niezależnie od tego, czy zostały prawidłowo rozliczone i wskazane w deklaracji rozliczeniowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 kwietnia 2010 r., III AUa 1157/09). Przepisy powołanej ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w sposób precyzyjny i jednoznaczny określają terminy, do których istnieje obowiązek złożenia deklaracji i zapłaty składek. Wynika z nich, że po upływie wskazanego terminu płatności występuje stan obiektywny, od którego wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia. Termin płatności oznacza datę powstania zaległości składkowej i to niezależnie od tego, na ile prawidłowo został wykonany przez płatnika obowiązek wskazania podstawy wymiaru i opłacenia należnej składki. W tym miejscu przytoczyć należy poglądy judykatury, zgodnie z którymi obowiązek zapłaty składki we właściwej wysokości ciąży na płatniku składki i nie może on się z tego obowiązku zwolnić (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 października 2006 r., III AUa 797/06). Obligatoryjność opłacania składek na ubezpieczenia społeczne dotyczy bowiem wszystkich płatników składek. Ryzyko zaś związane z prowadzoną działalnością ponosi przedsiębiorca zarówno w trakcie jej prowadzenia, jak i po jej zakończeniu.

Zgodnie z art. 196 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia, ubezpieczeni na podstawie ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. z 2004 r. Nr 5, poz. 37 ze zm.) stają się, z dniem wejścia w życie ustawy, tj. z dniem 1 kwietnia 2003 r., ubezpieczonymi na podstawie niniejszej ustawy. Stosownie do treści art. 230 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ubezpieczeni na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia stają się z dniem wejścia w życie ustawy ubezpieczonymi na podstawie niniejszej ustawy. Stosownie zaś do treści art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, składki oraz odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia i dodatkowa opłata, zwane dalej „należnościami z tytułu składek”, nieopłacone w terminie, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji lub egzekucji sądowej. Natomiast na podstawie art. 32 tej ustawy, do składek na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy w zakresie ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenie społeczne.

Zgłoszenie do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych rodzi obowiązek opłacania z tego tytułu należnych składek. Obowiązek opłacania składek wynika z faktu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, ewentualnie z faktu dobrowolnego przystąpienia do ubezpieczeń. W przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą dobrowolnie można podlegać ubezpieczeniu chorobowemu. W myśl art. 13 pkt. 4 powołanej ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym od dnia 20 września 2008 r. obowiązek ubezpieczenia trwa - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Ustawodawca przewidział także możliwość zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na okres od 1 miesiąca do 24 miesięcy poprzez dodanie art. 14a obowiązującego od dnia 20 września 2008 r. do ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2018 r., poz.107 ze zm.). Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c stanowi również, że obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą lub osobami z nimi współpracującymi, z wyłączeniem osób, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Z kolei ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stanowi, że obowiązkowe składki na Fundusz Pracy, ustalone od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe bez stosowania ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wynoszących w przeliczeniu na okres miesiąca, co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę, w przypadku osób, o których mowa w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, co najmniej wynagrodzenie, o którym mowa w tym przepisie, opłacają inne niż wymienione w pkt. 1 i 2 osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym lub zaopatrzeniu emerytalnemu – art. 104 ust. 1 pkt 3. Zgodnie natomiast z art. 46 ust. 1 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

W realiach rozpoznawanej sprawy składki zostały wymierzone z tytułu prowadzenia przez odwołującego J. T. działalności gospodarczej, kwestią zasadniczą dla oceny, czy wymierzenie tych składek było uzasadnione, było więc przesądzenie faktu prowadzenia tej działalności przez ubezpieczonego. Obowiązek ubezpieczenia społecznego osoby prowadzącej działalność gospodarczą wynika bowiem z przepisów prawa i nie jest uzależniony od woli ubezpieczonego lub organu rentowego. Należy mieć jednocześnie na uwadze, że wprawdzie przedmiotem sporu nie wyznaczała w rozpatrywanej sprawie decyzja stwierdzająca podleganie przez skarżącego ubezpieczeniom społecznym, lecz tzw. decyzja „wymiarowa”, ale uznaje się, że ubezpieczony odwołujący się od takiej decyzji może przytaczać wszelkie argumenty, aby podważyć jej prawidłowość. Argumentem podważającym trafność wspomnianej decyzji może być więc również poparte odpowiednimi dowodami twierdzenie, że zgłoszona w organie ewidencyjnym działalność gospodarcza nie była faktycznie prowadzona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 8 listopada 2017 r., sygn. akt III UK 244/16).

Odnosnie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej przez odwołującego w okresie od grudnia 2013 r. do grudnia 2018 r., Sąd zważył, że w aktach rentowych nie ma żadnego dowodu potwierdzającego okoliczność, aby w ww. wymienionym okresie odwołujący podejmował jakiegokolwiek czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wnioskodawca nie podpisywał żadnych umów, nie wystawiał faktur, nie miał przychodów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i nie rozliczał się w tym zakresie z urzędem podatkowym, a także nie zatrudniał żadnego pracownika na podstawie umowy o pracę, ani umowy cywilnoprawnej. Organ rentowy zgodnie z art. 6 k. c. jest zobowiązany do przedstawienia dowodów, które będą potwierdzać lub zaprzeczać prowadzeniu działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem judykatury obowiązek udowodnienia okoliczności, zgodnie z ogólnymi regułami wynikającymi z art. 6 k.c., spoczywa na organie rentowym, który jest uprawniony i jednocześnie zobowiązany do wykazania fikcyjności tytułu ubezpieczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt III AUa 1073/14). Zdaniem Sądu Okręgowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalenia swoje oparł jedynie na wpisie zawartym w Centralnej Ewidencji i Informacji

o Działalności Gospodarczej i przyjął domniemanie faktyczne, że ubezpieczony w rzeczywistości od grudnia 2013 r. do grudnia 2018 r. był osobą prowadzącą działalność gospodarczą. Tymczasem w rozpatrywanej sprawie to odwołujący udowodnił za pomocą rzeczowego i osobowego materiału dowodowego, że w spornym okresie czasu nie miał możliwości prowadzenia swojej firmy. Po pierwsze w 2012 r. odwołujący przebywał na terenie Szwecji, gdzie był zatrudniony i świadczył usługi remontowe. Po powrocie do kraju, sprzedał bar i podejmował prace w spółkach kapitałowych, w których był właścicielem i członkiem zarządu. Potwierdzają to załączone do akt sprawy odpisy z KRS, z których wynika, że w latach 2013-2018 ubezpieczony wykonywał pracę w spółkach kapitałowych takich jak m.in. (...), (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., czy (...) Sp. z o.o. Spółki te świadczyły usługi budowlane oraz z zakresu handlu. Trudno zatem przyjąć, aby równolegle w tym samym czasie ubezpieczony prowadził również lokal gastronomiczny. Ubezpieczony nie uzyskiwał także z powyżej działalności żadnych przychodów i nie rozliczał się z tego tytułu z Urzędem Skarbowym. Powyższe potwierdzają informacje nadesłane przez Naczelnika Urzędu Skarbowego, z których wynika, że za lata 2013-2018 ubezpieczony nie składał deklaracji rozliczeniowych w związku z prowadzeniem działalności. Za 2016 r. dokonał on rozliczenia na formularzu PIT-11, gdzie jako płatnika wskazano podmiot (...) Spółkę akcyjną z siedzibą w W.. Z kolei za 2019 r. ubezpieczony rozliczył się na formularzu PIT-37, a więc na formularzu właściwym dla osób fizycznych. W spornym okresie odwołujący nie podejmował też żadnych aktywnych działań, które byłyby związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą w ramach świadczenia usług cateringowych. Co przy tym istotne, a co zdaje się pomijać organ rentowy, od dnia 1 grudnia 2012 r. w ewidencji działalności gospodarczej, jako aktywny widniał wpis o zaprzestaniu jej wykonywania od ww. daty. Należy w tym miejscu podkreślić, że samo formalne zarejestrowanie działalności gospodarczej ma znaczenie w sferze dowodowej, lecz samo w sobie nie przesądza podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, albowiem decydujące znaczenie dla istnienia tego obowiązku ma faktyczne prowadzenie działalności, a nie posiadanie uprawnień do jej prowadzenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt III AUa 232/13). Sąd miał przy tym na uwadze, że od kilku lat odwołujący cierpi na chorobę ołpeinną w związku z czym ma poważne problemy z pamięcią i koncentracją uwagi. Powyższe może z kolei usprawiedliwiać okoliczność związaną z niewyrejestrowaniem działalności gospodarczej z ewidencji. Oceniając w tym kontekście całość zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał, że istnieją podstawy do przyjęcia, że J. T. mimo że figurował jako zarejestrowany przedsiębiorca w ewidencji działalności gospodarczej, od grudnia 2013 r. do grudnia 2018 r., faktycznie tej działalności nie prowadził. W tym zakresie Sąd Okręgowy oparł się nie tylko na zeznaniach odwołującego i świadka, ale przede wszystkim na dowodach z dokumentów. W ocenie Sądu, skoro z materiału dowodowego w żadnej mierze nie wynika, aby odwołujący we ww. okresie czasu wykonywał jakiegokolwiek czynności usługowe związane z prowadzoną działalnością wskazujące na zamiar jej prowadzenia, w tym by dokonywał zamówień, podpisywał umowy, wykonywał usługi, wystawiał faktury, rachunki, a jedynym, co miałyby świadczyć o prowadzeniu przez niego takiej działalności było istnienie deklaratoryjnego wpisu w ewidencji, to należało uznać, że płynące z tego wpisu domniemanie zostało obalone. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela w całości wyrażane w orzecznictwie poglądy (w tym m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt I UK 196/15), że działalnością gospodarczą jest tylko działalność wskazująca zawodowy czyli stały charakter, w tym powtarzalność podejmowanych działań, podporządkowanie regułom zysku i opłacalności oraz uczestnictwo w działalności gospodarczej. Jednocześnie przyjmuje się również, że przerwa w prowadzeniu działalności gospodarczej spowodowana stanem zdrowia (chorobą) może być traktowana jako równoznaczna z zaprzestaniem wykonywania tej działalności, o ile w czasie trwania owej przerwy płatnik nie podejmuje żadnych działań mieszczących się w wyżej opisanej definicji działalności gospodarczej. Jak zaś już wyjaśniono, odwołujący się w toku procesu wykazał, że takich działań nie podejmował, a co za tym idzie, że w okresie od grudnia 2013 r. do grudnia 2018 r. wprawdzie figurował w ewidencji działalności gospodarczej jako przedsiębiorca, natomiast faktycznie działalności tej wówczas nie prowadził.

W konsekwencji powyższych rozważań, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że stwierdził, że odwołujący J. T. nie posiada względem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. zadłużenia z tytułu składek za okres grudzień 2013 r. – grudzień 2018 r. z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej pod nazwą (...) w W., o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)